

[Nør Christensen]

nok, at man i ord bekender sig til NATO, hvis man ikke samtidig er parat til at udmønte sine ord i reel handling. Jeg har i denne forbindelse lyst til at bruge et vers af et digt, som er skrevet af den danske forfatter Poul Sørensen, og det lyder:

»Diger bygger man i flok,
tæt, så vold til vold sig kæder.
Kun det værn er sikkert nok,
som er stærkest alle steder.
Selv en dømnings bedste sted
gnaver blinde kræfters spil på.
Diger, man vil regne med,
må der stadig bygges til på.«

Herefter vil jeg fremføre nogle af de udtalelser, USAs udenrigsminister, George Shultz, fremførte i sin samtale med den danske udenrigsminister, hr. Uffe Ellemann-Jensen, forleden. Der var stor alvor over udenrigsminister Shultz' bemærkninger om Danmarks desværre berømte fodnoter. Vores optræden kan tyde på, at vi ikke rigtig har været klar over, hvordan vi skal optræde. Jeg håber sandelig, at vi ikke mere skal høre disse bemærkninger.

Hvad ville Danmark gøre, hvis vi fik at vide, at vi var en utroværdig partner? Jeg må endnu en gang udtale, at vi har løst en billet på første klasse. Det er bestemt ikke en andenklassesbillet, Danmark skal køre på. Det at være medlem af NATO har ikke rigtig noget at gøre med det at være medlem af en boldklub. Man betaler det fulde kontingent, og man bidrager på alle områder, hvor man overhovedet har mulighed for det. Den tid må være forbi, hvor et stort parti, socialdemokratiet, fortsat har lyst til at spille hasard med dansk sikkerhedspolitik. Det er urimeligt. Danmark har valgt side i sikkerhedspolitikken. Danmark er ikke neutralt. Der er grund til at understrege, at vi ikke er neutrale, at USA er vores ven.

Vi bliver påvirket fra forskellig side i de frie vestlige lande. Vi påvirkes af bl.a. fredsbevægelserne. Om dem vil jeg sige, at frygten for atomvåben blot motiverer deres arbejde. Disse kræfter, der kynisk spiller på denne frygt, gør det så ensidigt, at de herved udelukkende tjener sovjetiske interesser. De tjener absolut ikke fredens interesser, heller ikke for den del af fredsbevægelsen, der virkelig frygter en atomkrig, heriblandt den største fredsbevægelse, nemlig NATO-tilhængerne.

Medens der ikke er noget grundlag for at diskutere med den del af fredsbevægelsen, der kun har et snævert politisk sigte, må det være en naturlig opgave for os at forsøge at få den øvrige del af fredsbevægelsen til at forstå, dels hvorfor vi mener, at den største sikkerhed opnås gennem NATOs trufne beslutninger, dels at der ikke er et reelt alternativ til NATO.

Der spilles desværre også i denne debat på frygten, og man bruger også den økonomiske frygt. Vi har netop hørt det af hr. Gert Petersen, der anvender udtrykket: 26 mia dollars, eller omskrevet til danske kroner: 300 mia. Ingen kan sikkert anfægte disse tal, det skal jeg heller ikke gøre. Jeg siger bare, det er urimeligt, at man nævner disse tal, som om det er i forhold til det danske budget. Det er slet ikke her, det hører hjemme. Det skal selvfølgelig ses i forhold til vores NATO-partners USA-budget. Men det er jo den sædvanlige linje, vi skal lægge øre til. Man siger, at man gerne vil genskabe enigheden om sikkerhedspolitikken, men man ønsker samtidig gennem store ord og på anden måde at lægge afstand.

Hvornår hørte vi første gang om SDI? Det gjorde vi, som det tidligere er sagt, ved præsident Reagans tale den 23. marts 1983. Denne tale blev omgående af pressen døbt til – nu skal jeg undtagelsesvis bruge udtrykket – »stjernekrigstalen«. Med denne tale satte præsident Reagan for alvor gang i den omfattende internationale debat om verdensrummets sikkerhedspolitiske betydning, en debat, der længe har været baggrund for supermagternes stigende anvendelse af rummet til militære formål.

Talen er fulgt op af amerikanske beslutninger, først og fremmest om det omfattende sæt af forsknings- og udviklingsprogrammer, der er samlet under betegnelsen: det strategiske forsvarsinitiativ. Disse beslutninger og det perspektiv, hvori de er taget, er potentielt revolutionerende for den globale sikkerhedspolitiske situation, revolutionerende på mere end én måde. Rummet er nu åbent placeret centralt i forholdet mellem supermagterne.

Det strategiske forsvarsinitiativ er imidlertid kun en del af det komplicerede sæt af problemer, der knytter sig til verdensrummets stigende sikkerhedspolitiske betydning. Således ved vi allerede nu, at der finder omfattende militær anvendelse sted i forbindelse